

faa Bøderne afsonede. De fattige spare jo mange Arbejdsdage derved, og derfor er det i Virkeligheden i Betragtning af hele vor nuværende Straffelov en human Bestemmelse, og den tager man bort. De rige kunne betale, de fattige komme til at afsone Bøderne i Fremtiden, men det vil tage dem endnu mere Tid end hidtil, det vil med andre Ord sige, det koster dem flere Arbejdsdage og stiller dem endnu ugunstigere end i Forvejen. Altsaa, jeg tillader mig ogsaa at anbefale at stemme mod § 14.

R. Andersen: Jeg skal paa egne og Medforslagsstilleres Vegne tillade mig med nogle faa Ord at anbefale de af os stillede Ændringsforslag, idet jeg i øvrigt kan henvise til mine Udtalelser saavel ved denne Sags Behandling i Fjor som ved første Behandling i Aar. Deri ligger jo Motiveringen af vore Ændringsforslag. Jeg udtalte nemlig den Gang, hvad vore Ændringsforslag gaa ud paa, at Hovedsagen for os er at træffe Foranstaltninger, som sikre Samfundet, idet vi for det første ere absolutte Modstandere af Indførelse af Prygl og Legemsstrafs Anvendelse paa voksne Mandspersoner, anse det for en brutal og haard Straffemaade, vi ikke kunne være med til, og tillige for virkningsløs. Vi have stillet Ændringsforslag her, der gaa ud paa at indføre strengere Straffe, men i Form af Straf-arbejde, idet vi mene, at det skulde føre til at sikre Samfundet paa den bedste og mest betryggende Maade, vi kunne tænke os. Som sagt, det har jeg udtalt allerede baade i Fjor og ved Sagens første Behandling, saa det skal jeg ikke komme ind paa. Kun skal jeg gøre nogle ganske faa Bemærkninger med Hensyn til den Vedføjelse, som vi ikke havde med ved det Ændringsforslag, jeg i Fjor var Medforslagsstiller af. Vi have nemlig optaget den Bestemmelse, at det, at Forbrydelsen er begaaet i Beruselse, ikke skal fritage for Straf efter denne Lov. Det hedder jo ellers i Loven, at naar Forbryderen ikke er tilregnelig, eller i hvert Fald har manglet den for Straf fornødne Tilregnelighed, vil han kunne undgaa den Straf, som han ellers var ifalden. Dette mene vi indeholde en ikke ringe Fare for Misbrug. For det første mener jeg, at naar et Menneske er i den Grad utilregnelig, at han slet ikke ved, hvad han gør, vil vedkommende heller ikke være i Stand til at forøve Voldsforbrydelser, da han saa har Læs nok med at klare sig selv, der-

for vil han heller ikke kunne overfalde sagesløs Person. Men for det andet mener jeg, at naar man vilde sætte det som Grund til at fritage en Mand for Straf, saa kunde det blive anvendt vilkaarligt. Jeg maa der forudskikke den Bemærkning, at jeg ikke udtaler dette, saaledes at det paa nogen Maade skal være nogen Stikker til Dommerne eller skal udtrykke nogen Mistænkeliggørelse overfor Dommerne om, at nogen af dem vil dømme uretfærdigt, men Dommerne ere jo Mennesker, som alle andre Mennesker, og ogsaa de kunne jo tage fejl, og alle Dommere ere jo heller ikke saa gode, som de burde være. Naar nu Loven indeholder en Ret for Dommeren til at afvige fra de Bestemmelser, som ellers gælde her for Straffemaaden overfor disse Personer, for saa vidt vedkommende ikke have haft den fornødne Tilregnelighed, altsaa for saa vidt de have været fulde nok, om jeg saa maa sige, berusede nok, saa kunde der derved være Fare for, at Dommerne ikke i alle Tilfælde anvendte Bedømmelsen heraf ens. Det er jo nemlig Dommeren, der skal bedømme, om vedkommende har været tilstrækkelig beruset til, at han kan fritages for den Straf, han ellers skulde have. Det mene vi og det mener jeg ikke, at der kunde være Grund til, saa meget mere, som jeg mener, at det Tilfælde aldrig vil komme til at foreligge, idet en, der er død-drukken, ikke vil kunne overfalde Folk, og naar de ikke ere døddrukne, maa de staa til Ansvar for deres Handlinger, og det, at de have været berusede, maa efter min Formening snarere være en skærpende end en formildende Omstændighed.

Saa er der ogsaa en Ændring i 3die Stykke af Ændringsforslaget fra det Forslag, som jeg var Medforslagsstiller af i Fjor. Det hedder nemlig her i Forslaget: Strafarbejde kan idømmes enten paa Aaremaal og da i mindst 2 Aar eller paa ubestemt Tid. Men naar de have hensiddet, hedder det her, i 2 Aar, da skal Sagen optages, og det skal undersøges, om deres Forhold har været saadant, at det kunde tænkes, at de kunde blive fri. I Fjor hed det kun, at der efter 1 Aars Straf skulde foretages en saadan Undersøgelse. Vi have i Aar sat 2 Aar, da Forslaget gaar ud paa, at de enten skulle idømmes Straf paa mindst to Aar eller paa ubestemt Tid, og Meningen med, at nogle skulle kunne idømmes Straf paa ubestemt Tid, maa da være den, at det maa være de farligste